

SETKÁVÁNÍ

- ADVENTNÍ DOBA V LITURGICKÉ TRADICI
- MYSLBEKŮV KRISTUS
- ADVENTNÍ HOMILIE
- 100 LET NO CČSH OSTRAVA - HEŘMANICE
- VÝROČÍ JANA BLAHOSLAVA
- ROZHOVOR S JIŘÍM ROUBÍKEM
- MISIJNÍ DNY V LITOVLI
- SETKÁNÍ MLÁDEŽE V HRADCI KRÁLOVÉ

Interiér Husova sboru v Ostravě—Heřmanicích
Foto vlevo dole: Slavnost položení základního kamene

Kříž v Husově sboru v Ostravě—Zábřehu

Obsah

Úvodní slovo biskupa	4	Diecézní tábor Archa	19
<i>Tomáš Chytil</i>		<i>Alena Milová</i>	
Adventní doba	5	Setkání členů diecézní rady	20
<i>Pavel Kolář</i>		<i>Gabriela Bjolková</i>	
Adventní homilie	7	Setkání s předsedy rad starších	20
<i>David Přichystal</i>		<i>Lucie Gudrun Peterová</i>	
Noc kostelů v Lipníku	8	KUK—kam za kulturou	21
<i>Jindřiška a František Boucníkovi</i>		<i>Lucie Gudrun Peterová</i>	
Myslbekův Kristus	9	Přehled vánočních bohoslužeb	22
<i>Vladimír Šiler</i>			
100 let NO v Heřmanicích	11		
<i>David Chovančík</i>			
Výročí úmrtí Jana Blahoslava	12		
<i>Alena Milová</i>			
Díkuvzdání v Litovli	13		
<i>Václav Matějka</i>			
Misijní dny v Litovli	13		
<i>Jana Motlová</i>			
Rozhovor s Jiřím Roubíkem	15		
<i>Monika Bartková</i>			
O dveřích	17		
<i>Rostislav Valušek</i>			
Služba dětem s Kořínky víry	18		
<i>Ivana Richterová</i>			
Setkání mládeže v Hradci	19		
<i>Alena Milová</i>			

Štědrý den

*Dnes v noci vejít smím
dveřmi touhy své
a otevřeno nechat
a smysly žít štědře.*

*Dnes prostřeno mi světlem,
dnes svítí Betlém
i v temné kouty bezcitné,
ke Golgatě až.*

*Dnes v noci vyjít mám
až tam, kde z nezavřených
dveří Domu Chleba nám
světlomet lásky smetá smrti stín,
kde Boží Syn vykazuje scénu
k spásnému dění výkupnému.*

Rostislav Valušek

SETKÁVÁNÍ. Jako občasník vydává Olomoucká diecéze Církeve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.
Redakční rada: Tomáš Chytil, Monika Bartková, Gabriela Bjolková, Vlastimír Haltof, Lucie Gudrun Peterová, Vladimír Šiler.
Uzávěrka příspěvků pro příští číslo: 20. března 2022. Příspěvky můžete zasílat elektronicky na adresu: redakce@ccsholomouc.cz
Redakce si vyhrazuje právo výběru a úpravy příspěvků. Pokud chcete poslat fotografie, vezměte prosím na vědomí, že redakce může přijmout pouze fotografie pořízené ve vysokém rozlišení kvůli výstupní kvalitě tisku. Za vaše příspěvky děkujeme.
Tisk: PROPERUS, s.r.o. Šlechtitelů 1, Olomouc 779 00; www.properus.cz

Sestry a bratři, milí čtenáři, zdravím Vás a přeji vše dobré v čase přelomu. Snad tak lze pojmenovat dny, v nichž se přibližujeme ke konci kalendářního roku 2021 a já pevně doufám, že pro nás, křesťany, neznamenají jen firemní večírky, nákupy a jarmarky, ale také adventní rozjímání, ze kterého vyplynou radostná vánoční obdarování a bohubilá předsevzetí do roku příštího.

Advent je především dobou vnitřní přípravy, radostného očekávání příchodu Páně. Na jedné straně slyšíme o příchodu, který se již v dějinách stal, narození Betlémského dítěte. Na druhé straně jsme upozorňováni na příchod, který teprve bude, druhý příchod Ježíše Krista ve slávě.

Zamyslíme-li se, zjistíme, že žijeme stále v očekávání a z očekávání. Teolog Pierre Teilhard de Chardin píše, že „Mesiáš se mezi námi zjevil jen na okamžik, jen okamžik jsme jej mohli vidět a dotýkat se ho, a pak zmizel v hlubinách budoucnosti“. V hlubinách budoucnosti? Zvláštní. Většinou slýcháváme o propasti zapomnění v minulosti. Ale na paradoxy jsme my, čtenáři Písma svatého, do jisté míry zvyklí. Připomnělo mi to výjev z prvního dílu filmové trilogie Pána prstenů: Společenstva Prstenu, kdy se čaroděj Gandalf utká s Balrogem a při boji oba mizí kdesi v hlubinách. Zkoprnělý zbytek Společenstva má v tu chvíli jednu jedinou možnost – prostě jít dál. Přešlapovat na místě je čirým nesmyslem, pomoci příteli není jak. Zpomalené záběry za zvuku podmanivé hudby ukazují v jejich tvářích zděšení smíšené s bezradností, ale přece se rozeběhnou splnit své poslání, přesahující i zápas o přežití jednoho z nich. Znalci knihy nebo filmu vědí, že čaroděj se znovu později ukáže na scéně jako vítěz souboje, Gandalf Bílý, mocnější, než byl předtím. Připomíná to spíše motiv velikonoční než adventní či vánoční, ale copak ty události nejsou součástí jednoho velkolepého příběhu? Všechny části do sebe zapadnou, jak se dnes říká, ve spektakulárním finále. Tam poznáme a pochopíme. Každopádně teolog de Chardin končí svou úvahu tím, že máme Mesiáše opět a stále znovu očekávat – už ne jen malá skupinka, nýbrž všichni lidé.

Vánoční zvěst je vskutku určena všem, anděl přece říká: Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán. Otázek vystává spousta: Můžeme ještě dnes, v době, kdy se hovoří o problému

nasycení sytých, pochopit chudobu chléva? Nebo nahotu dítěte, pro které není místa v domech betlémských občanů? Máme my pro Ježíše Krista místo u sebe doma, ve svém srdci? Není pro nás obsah nákupního koše víc než Vykupitel? Zdá se, že i množstvím podnětů k zamyšlení a hlubokým pocitem, že vstupujeme do něčeho, co nás vskutku přesahuje, a přitom je to důstojné, krásné a hřejivé, nás vánoční svátky dokážou oslovit. Potřebujeme obnovovat své lidství, zažívat Boží lásku a vzájemnou blízkost. Tak moc to potřebujeme!

Sestry a bratři, jsem rád, že se Vám letos podruhé do rukou dostává diecézní časopis. Promluvou přispěl farář David Přichystal ze Zábřehu. Připomeneme si sto let od založení náboženské obce v Ostravě – Heřmanicích. Osobnost, kterou představíme, bude místopředseda diecézní rady, Ing. Jiří Roubík, kterého se doptávala farářka Monika Bartková. Vedoucí katedry praktické teologie na Husitské teologické fakultě, Pavel Kolář, nám erudovaně přiblíží genezi adventu a podá návrh, kterým se můžeme inspirovat pro půlnoční bohoslužby. Péčí farářky Aleny Milové nabízíme slovo o dětech a mládeži. Manželé Haltofovi s přáteli konají krásné dílo v Litovli. Bratr Vladimír Šiler popisuje Myslbekova Krista v Husově sboru v Ostravě – Zábřehu, v souvislosti s národním cítěním autora i našich předků. Ze svého díla přispěl také básník a farář Rostislav Valušek. Děkuji také sestřám Lucii G. Peterové a Gabriele Bjolkové za sestavení přehledu vánočních bohoslužeb v našich sborech a přehledu dalších diecézních akcí. Je toho dost a věřím, že ku potěše duše! Závěrem už jen slova básníka a faráře Zdeňka Svobody, kterého mnozí z nás znali i osobně:

Přichází doba tajných přání, zázraků a nadějí.

Přichází divná doba tání, kdy se všichni mají raději.

To není jen tak samo sebou,

to musel někdo způsobit, že ruce, které jindy zebou, mají znenadání cit.

Přichází Dítě, které v dlani nese lidem hvězdu hvězd.

Přichází Dítě, jež nás chrání a chce nás teď dobrou cestou vést.

Přeji všem krásné Vánoce a dobrou cestu v novém roce 2022!

A těším se na setkání!

Tomáš Chytil, biskup

Liturgické bohatství adventní doby vychází zejména z jejích teologických témat, která k sobě postupně připoutala, z velmi různorodé škály emocí, jež vyjadřovala a působila (radost, důvěra, něha, očekávání, lítost, zkroušenost, strach, úzkost apod.), a ze symbolické role světla v liturgii. Pouze v západní, latinské liturgické tradici se advent stal svébytným formálním liturgickým obdobím církevního roku. Jeho označení pochází z lat. *ad-ventus*, řec. ekvivalenty pak jsou *parousia* / *epifania*.

Bernard z Clairvaux (+1153), významný středověký teolog a kazatel cisterciáckého řádu, v jednom ze svých adventních kázání rozlišil tři způsoby příchodu (adventu) Ježíše Krista do světa. Dva z nich jsou viditelné, třetí je skrytý. První se stal v našem lidském těle i lidské slabosti, když se narodil z Marie (vtělení). V přítomném čase přichází skrytě v Duchu a moci „do srdce“ věřících, kteří očekávají jeho eschatologický příchod ve slávě a majestátu. Všechna tři Boží přicházení či sestupování (Jan Heller) jsou shrnuta také v písni č. 34 v našem Zpěvníku.

Tomuto rozlišení dobře odpovídají i tři tradice teologického pojetí smyslu adventního období: asketická, která se rozvíjela zejména v řeholním prostředí s důrazem na kajícnost a postní praxi; skripturální, jež vycházela z důrazu na prorockou tradici a novozákonní narativy spojené s tématem narození zaslíbeného Mesiáše; eschatologická, která tematizovala především přípravu na příchod Ježíše Krista jako Soudce na konci dějin.

V současné době se domníváme, že jedním z pramenů pro utváření adventní doby byla třítydenní doba závěrečné přípravy k přijetí křtu o svátku Epifanie, která byla jistou obdobou k postní přípravě na přijetí křtu o Velikonocích. Tuto dobu příprav, dosvědčenou zejména pro Galii a Španělsko, utvářely katecheze a četné asketické prvky, jakými byly půst, sexuální abstinence a exorcismy. Z hlediska dalšího vývoje se jeví být důležitá koincidence dvou událostí. První z nich se stal úpadek a postupný zánik katechumenátu, který vedl k vymizení původního asketicko-křesťanského rysu období přípravy na slavení Vánoc / Epifanie. Současné šíření římského svátku Narození Páně latinskou Evropou pak vtisklo adventu podobu přípravného období na slavení Vánoc 25. prosince.

Ačkoli je advent jako svébytné liturgické období charakteristický pouze pro latinskou liturgickou tradici, s obdobím přípravy před slavením Vánoc, resp. Epifanie se setkáváme i v tradici východního křesťanství, která klade důraz na motivy prorocké tradice a „zvěstování“ Marii. Prorocko-mariánský charakter mělo původně také období přípravy na slavení Vánoc ve Španělsku, Milánu či Římě. Dobrým středověkým příkladem této tematické vrstvy adventní doby byly i utrakvisty velmi oblíbené rorátní zpěvy.

První svědectví o adventu jako svým způsobem postním čase pochází od galského biskupa Perpetua z Tours (+490), který zaznamenává praxi půstu zachovávaného třikrát týdně od svátku sv. Martina (11. listopadu) až do Vánoc. Důvodem pro vznik a udržení této postní praxe byla nejspíše skutečnost, že svátek Epifanie byl v Galii považován za křesťanský termín.

První stopy adventní doby pojmávané jako samostatné liturgické doby, již charakterizuje příprava na slavení Narození Páně, nalézáme v díle Petra Chrysologa z Ravenny z 5. století. Hovoří v něm o období v délce dvou nedělí, které má asketický ráz a jeho základem jsou novozákonní narativy o Zachariášovi, Alžbětě a Marii, které Petr Chrysologos spojuje s dogmatickými výpověďmi o Ježíši Kristu.

Řím oproti převažujícímu asketicko-křesťanskému a biblicko-narativnímu charakteru tohoto období kladl důraz na eschatologické téma. Adventní doba je v něm pojata spíše jako závěr liturgického cyklu, který se počíná Vánoce.

Dominantním tématem adventních liturgií byla příprava na slavení tajemství vtělení Ježíše Krista a na mnoha místech byl až do 12. století advent pokládán za radostné liturgické období, během kterého se nosila bílá liturgická barva a zpíval se zpěv *Gloria in excelsis*. Od 7. století se však v Galii prozrazuje důraz na motiv *parúsie*, tj. příchodu Krista ve slávě k „poslednímu soudu“ (Bobbio misál), a spolu s tím je akcentováno pokání jako adekvátní forma přípravy na tuto událost. V adventní době se proto v západní liturgické tradici postupně upouští od zpěvů radostného charakteru, jakými byly a jsou *Gloria*, *Aleluja* a *Te Deum*, a bílá se nahrazuje fialovou liturgickou barvou. *Dies irae* (Dny hněvu), kte-

ré tematizují hrůzy Posledního soudu a staly se součástí Requiem, byly původně složeny právě pro neděli před Adventem. S pontifikátem papeže Řehoře I. Velikého je spojováno vymezení adventní doby čtyřmi adventními nedělemi, v Evropě později rozšířené zejména za vlády Pipina a Karla Velikého. První adventní neděle (neděle mezi 27. 11. a 3. 12.) se pak v latinské liturgické tradici stala vlastním počátkem liturgického roku, jímž dříve byla spíše slavnost Narození Páně.

Důvody pro vznik svátku *Nativitas Domini* (Narození Páně) a jeho rozšíření byly různorodé. Současné historické bádání spatřuje jeden z nich ve snaze představitelů církve nabídnout atraktivní slavnost, která by mohla konkurovat zájmu římského obyvatelstva i mnohých křesťanů o „pohanské“ slavnosti a zároveň sloužit propagaci a upevnění některých důležitých naukových výpovědí, např. o vtělení (inkarnace) Ježíše Krista. Podobnost některých biblických symbolů a metafor (slunce, světlo, temnota) s nábožensko-kulturní symbolikou asociovanou se zimním slunovratem pak napomáhala při volbě nejvhodnějšího data, se kterým má být nový křesťanský svátek spojen. Soulad a řád mezi některými nově stanovenými kalendářními daty důležitých událostí Ježíšova života (početí, narození, ukřižování) pak byly vítaným potvrzením moudrosti Božího plánu spásy. Do konce 4. století je svátek Narození Páně slaven jak v západní, tak i ve východní části křesťanského světa.

Několik drobných inspirací pro slavení „půlnoční“

Podobně jako Velikonoce i svátek Narození Páně významným způsobem spoluvytváří symbolika světla. Nemůže tomu být ani jinak, neboť Prolog Janova evangelia vydává svědectví o vtělení Slova, které je světlem svítícím v temnostech a osvětlujícím každého člověka přicházejícího na svět (J 1,1-14). Ve výtvarném umění, zejména barokním, je právě narozený Ježíš často vyobrazen jako zdroj světla uprostřed potmělého světa.

Symbolické jednání se světlem se proto nabízí jako základní liturgický prostředek pro slavení „půlnoční“, tj. první liturgické oslavy Narození Páně podle zvyklostí náboženské obce. Níže připojuji několik námětů pro využití symboliky světla při přípravě půlnoční. Všechny nabízejí možnost jejího propojení s adventní dobou. Možná, že některé z nich už tvoří součást slavení půlnoční ve vašich sborech.

Jedním z důležitých teologických témat adventní doby je vyhlížení, bdělé očekávání příchodu Božího království v Ježíši Kristu. A tedy „nového nebe a nové země“ (Zj 21,1). Jaký svět bychom chtěli druhým darovat? Co by v něm určitě nemělo chybět? S podobnou otázkou se můžeme na začátku adventní doby obrátit na děti a dospívající, kteří přicházejí do našich sborů, se kterými se setkáváme ve školách nebo kteří navštěvují zařízení, se kterými náboženské obce spolupracují (např. DDM, ZUŠ apod.). Svě představy o takovém světě pro druhé mohou během adventu zpracovat různými výtvarnými technikami (podobně se s tím setkáváme každoročně při výtvarné soutěži Modlitby za domov). Základní dramatická linka půlnoční bohoslužby pak vychází z postupného šíření světla z jednoho plamene svíce do celého sboru, který díky výtvarům dětí umístěným ve sboru reprezentuje „svět, který má přijít“: jeden zdroj světla postupně prozařuje naděje dětí ve svět, ve kterém touží žít s druhými. Pro sevřenost symbolického jednání se světlem je důležité, aby ve sboru nejprve hořela jen jedna svíce, nejlépe v blízkosti místa, odkud budeme číst evangelium o narození Pána. Je třeba dbát na to, aby zejména pro ty, kteří k nám do sborů přicházejí jen příležitostně, bylo zřejmé spojení mezi světlem svíce a Kristem, kterého evangelium zvěstuje jako světlo světa. Pokud bude sbor rozsvícený již od počátku bohoslužby, můžeme jej pro čtení evangelia zšeřit a po jeho zaznění rozžehnout svíci, třeba za zpěvu křestního kantika z naší Agendy *Probud' se, kdo spíš* (připomeňme si původní křestní motiv spojený s adventní dobou a Vánoce). Po tomto prvním uzlovém bodu bohoslužby následuje druhý, přímluvné modlitby. Každá z přímluv je spojena s jedním z dětských výtvarů. Pokud zamýšlíme světlo roznášet do sboru, ve kterém jsou jednotlivé obrázky umístěny, v prosbě nejprve tematizujeme motiv vybraného obrázku (např. přírodu, rodinu ...) a při zpěvu společné responze/aklamace *Kyrie* (např. z Taizé) k němu zaneseme od hlavní svíce zapálenou svíčku, kterou u něj necháme hořet. Přímluvy jsou zakončeny po umístění hořících svíček u každého z obrázků. Pokud budou bohoslužbě přítomné i děti, které je tvořily, mohou to být právě ony, které ke svým obrázkům světlo narozeného Pána přinesou. Můžeme také zvolit jiný postup. Děti budou se svými obrázky či jinými výtvary přicházet k hořící svíci, mohou stručně říci, co namalovali, na jejich slovo naváže prosba, pak zažehnou

svoji svíci a obrázek spolu s ní donesou na předem vybrané místo ve sboru. Děti nemusí tvořit jen na papíře. Můžeme zvolit také větší sklenice (okurkové 5litrové?), na které mohou malovat barvami na sklo nebo můžeme vyrobit lampióny (např. z pečícího papíru apod.), na které mohou děti své představy a přání malovat... V takových případech pak světlo svíčky představy dětí rozjasní a prozáří. Zobrazenými motivy nemusí být jen „sny o dobrém světě pro všechny“. Mohou jimi být i věci, které děti na současném světě nebo v jejich životech trápí...

Pokud je v náboženské obci obvyklé zařadit přímluvné modlitby (tužby) při půlnoční před čtením z evangelia, pak je smysluplnější zvolit ve zšeřelém kostele kratší úvod, spojit rozžehnutí svíce s krátkým evangelijním nebo prorockým slovem (např. z Iz) a se zpěvem krátkého kantika (či vánoční písně), po kterém následují přímluvné modlitby.

Je také možné výtvary dětí již před začátkem bohoslužby rozmístit v prostoru sboru ve tvaru určité cesty a zapálit před nimi svíce. Když budou lidé do sboru přicházet, mohou si obrázky postupně prohlédnout jako určitou přípravu na bohoslužbu. Pokud máme ve sboru betlém, mohou obrázky k němu nebo od něj vést. Pak bychom mohli hlavní svíci zapálit od té, která bude hořet v blízkosti betléma a za zpěvu vánoční písně přinést na stůl Páně. Tématům obrázků se můžeme opět věnovat v přímluvných modlitbách zakončených předsednickou modlitbou, která zdůrazní motiv Pána jako pravého světla, které osvětluje každého člověka.

Mgr. Pavel Kolář, Th.D., M.T.S.,
vedoucí katedry praktické teologie
Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy

Adventní homilie

Texty Písma sv.: Mich 4,1; Iz 11,1—5; Mk 13,24—37

Milé sestry a bratři, mám pocit, že to ještě není tak dávno, když jsme se trápili horkem a v obchodech vykupovali mobilní klimatizace, a najednou nám klepe na dveře zima a s ní i adventní čas.

A tak si otevřeme Písmo a připomeňme si ty klasické adventní motivy, které ukazují na příchod Božího syna a výhled k Božímu království.

Jsou to ale texty, ve kterých můžeme zaslechnout i trochu jiný rys adventního zvěstování. Nejen to typické a poněkud pasivní očekávání, ale také aktivní výzvu!

Když starozákonní prorok říká, že se v posledních dnech bude hora Hospodinova domu tyčit nad vrcholky hor, tak asi nepředpokládá, že by se z hory Sijón stal nový Mount Everest. Spíše má na mysli to, že Hospodin bude vyvýšen nade všechny ostatní bohy, kteří tenkrát lákali lidi svou reklamou a svými oltáři na každém vyvýšeném místě.

A říká to přesto, že to tenkrát vypadalo úplně jinak. Pohanství vyhrávalo na každém kroku, vyznavači jiných bohů budovali mocné říše, horečně zbrojili, vedli válku za válkou a žili v blahobytu. Izrael proti nim vypadal jako chudý příbuzný. Mnozí Izraelité proto propadali pochybám, jestli i jejich Bůh tohle všechno dokáže, a pro jistotu se snažili si ty jiné, podle nich úspěšné a štědré bo-

hy ve svém okolí, patřičně naklonit. Hospodin tak „ztrácel popularitu“, a kdyby tehdy při sčítání lidu zjišťovali položku náboženství, možná by výsledek dopadl ještě hůř než dnes.

Nicméně prorok připomíná, že to, co je před očima, je v mnoha ohledech klamné, dočasné a pomíjivé. Že poslední pravda je opravdu jiná než ta, kterou si lidé tvoří sami, a tak často překrucují. Že budoucnost nepatří těm, kdo se bezohledně roztahují, ale právě tomu nenápadnému, nepopulárnímu Bohu Izraele, který dnes, se svým tichým a jemným hlasem, není skoro vůbec slyšet. Že právě Jeho Slovo je to, co celý svět potřebuje. Že právě On svým Slovem dokáže to, co se marně čeká od jiných bohů – vrátí lidem pokoj, moudrost a ztracený ráj.

A pak prorok dodává: *Nuže, dome Jákobův, chod'me v Hospodinově světle! Izraeli, když je ve tvém středu tak slavný Pán, když ti svěřil to, nač nevědomky čeká celý svět, totiž své Slovo, které je svíci pro tvé nohy a světlem pro tvou stezku, tedy z toho žij! Nepokukuj žádostivě po bezcenných lesklých tretkách, s nimiž si hrají jiní, neopič se po svých sousedech! Vždyť dobré je jen to, co je věčné! A věčné je jen to, co pochází od tvého Boha!*

Jenže těm lidem to tenkrát muselo znít jako dokonalé bláznovství. V podstatě všechno hrálo proti nim a přistoupit na tu Izajášovu vizi vyžadovalo velkou odvahu víry. Odvahu připustit, že

Hospodin už nekoná takové mocné činy jako za dob Mojžíšových, Jozuových a Davidových. Odvahu věřit... navzdory tomu, co všechno člověk viděl kolem sebe.

My už si dnes můžeme doložit z historie, že Izajáš měl tenkrát pravdu. Jména těch bůžků, kteří tehdy obsazovali první místa na žebříčku popularity, už dnes znají jen historici a religionisté. Ale Písmo Hospodinovo otevírají lidé všech ras a národů dodnes.

Když bychom srovnali dobu proroka Izajáše s tou dnešní, řekl bych, že najdeme hodně společného. Víc než kdy jindy je totiž právě teď potřeba velká odvaha víry, protože i dnes je tu spousta věcí, okolností a lidí, kteří stojí proti nám.

Není třeba dnes tak trochu šílené věřit tomu, že všechny války budou jednou provždy patřit minulosti? Není dnes přehnaně odvážné věřit apoštolu Pavlovi, že nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili, a že noc pokročila a den se přiblížil...?

Tenkrát jako dnes pořád platí, že zvěst Písma se samozřejmě každému nezamlouvá, z nějakého důvodu je to neosloví, nebo si třeba zklamaně říkají, že se stejně nic neděje, že Ježíš stále nepřichází, a že se Boží vůle ve světě nijak neprojeví.

Apoštol těm výtkám rozumí a respektuje je, ale trvá na svém: „*Probuďte se, bděte, teď už není noc, kterou je nejlépe prospat, protože se v ní stejně nedá nic pořádného dělat. Teď už noc pokročila a den se přiblížil. A ne ledajaký den, nýbrž den spásy...*“.

Myslím, že tohle je zvěst, kterou si občas potřebujeme připomenout, byť je psána takovým klasickým biblickým jazykem. I my totiž můžeme upadat do takové ospalé strnulosti a přesvědčení, že buď nic nejde, anebo že je to zbytečné. Připadáme si jako o té hluboké noci a závidíme svým rodičům, babičkám a dědečkům, kteří ještě zažili plné kostely.

Jenže apoštol trvá na tom, že není noc a je potřeba bdít. Že té noci navždy odzvonilo, když Pán Ježíš vstal z mrtvých. A že to, co nás obklopuje, se nám sice může zdát temné, ale ve skutečnosti je to jen šero a předzvěst nového dne. A že tedy nemůžeme čekat se svým svěděním a aktivitou na nějaké ideální podmínky, protože až nastanou, už to jaksi nebude potřeba.

A tak právě v tom šeru, v tom příslibu nového dne můžeme více než kdy jindy prokázat, zda Bohu a jeho Slovu skutečně důvěřujeme a jsme ochotni přiložit ruku k dílu.

Když nás apoštol vyzývá, abychom nespali, tak současně s tím ujišťuje, že ani Hospodin nespí a nedřímé, nevzal si dovolenou a nepřestal se na pár tisíciletí starat o tenhle svět. Ano, ve světě to vypadá všelijak, ale budme spravedliví. Není všechno tak zlé, jak nás o tom sdělovací prostředky neustále přesvědčují. Věřím, že je tu pořád spousta lidí, dobrých myšlenek, projektů a vůle k tomu, abychom tu mohli se svými dětmi a vnoučaty prožít dobrý a šťastný život. A tak neztrácejme naději a s důvěrou očekávejme příchod Božího Syna.

Modlitba:

Hospodine, adventní čas nás vybízí k tomu, abychom se alespoň občas dokázali zastavit a zaposlouchat do Tvého Slova.

Naše srdce i mysl však příliš často zaměstnávají povinnosti, starosti a nejrůznější trápení.

A tak tě prosíme o více vnitřního klidu a pokoje, aby Tvé Slovo mohlo zakořenit v našich srdcích a vydat dobré plody. Amen.

David Přichystal

Noc kostelů v Lipníku nad Bečvou

V pátek 28. 5. 2021 v 18 hodin jsme otevřeli náš Sbor knížete míru – kostel Církve Československé husitské v Lipníku nad Bečvou. Byli jsme připraveni na všechno. Je pátek, počasí nic moc. Přejde se k nám někdo podívat?

Až po 19. hodině se začali trousit první návštěvníci. Měli zájem o výklad historie kostela i o výstavu na panelech k loňskému 100letému výročí naší církve. Zobrazuje náš život v náboženské obci, což hlavně zajímalo členy katolické farnosti, kteří přicházeli po své mši z kostela Františka Serafinského. Odpovídali jsme na mnohé dotazy, setkání bylo velmi milé a jistě nebylo poslední. Dalších návštěvníků pak přibývalo hlavně po 21. hodině a kostel zářil do noci. Za posledním návštěvníkem jsme zamykali až před 23. hodinou. Společenství lidí nás těšilo ještě hodně dlouho. Tak tedy za rok, „Noci kostelů“!

Jindřiška a František Boucníkoví

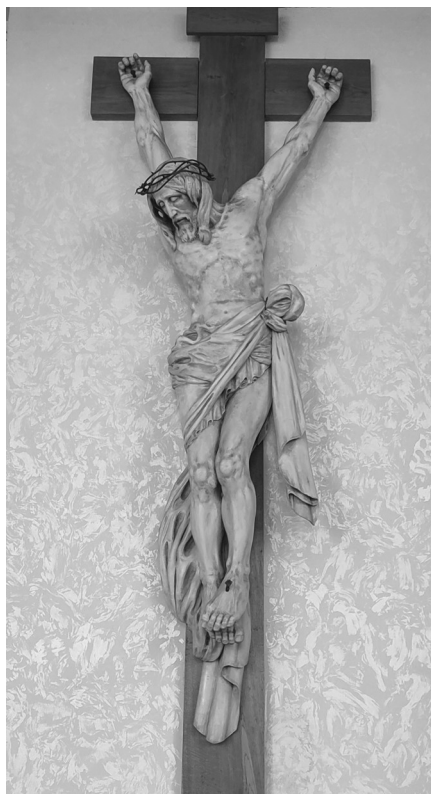
Myslbekův Kristus

Josef Václav Myslbek (1848–1922) byl nejen významný český sochař, ale také velký vlastenec. Patřil k tzv. generaci Národního divadla, která se vyprofilovala na zakázkách pro vnější i vnitřní výzdobu našeho nejdůležitějšího uměleckého svatostánku. Jako sochař měl v podstatě tradiční, klasické výtvarné cítění. Za pobytu v Paříži se sice seznámil s tehdejšími moderními trendy, ale nenechal se jimi příliš ovlivnit. I módní secese přelomu 19. a 20. století je v jeho tvorbě patrná jen málo. Vzhledem k tomu, že si cíleně vybíral témata z českých dějin, zůstával ve své tvorbě u konzervativního akademického realismu, který byl v oné době pro monumentální díla obecně přijatelný. Vytvořil sousoší Přemysl a Libuše, Záboj a Slavoj, Ctirad a Šárka. Tvořil sochy, pomníky a busty významných osobností národního hnutí – Františka Palackého, Františka Ladislava Riegra, Bedřicha Smetany, Karla Hynka Máchy. Ale nejslavnějším se stal jeho pomník svatého Václava na Václavském náměstí. Bylo to jeho životní dílo, na němž pracoval tak perfekcionista, že vlastně bylo odhaleno mnohem později, než bylo plánováno, některé sochy svatých zemských patronů byly do pomníku dosazeny až po Mistrově smrti. Myslbek se stal slavným, legendou už za svého života. Vychoval také celou řadu žáků, kteří se později rovněž proslavili.

Myslbek tvořil i funerální plastiky, velmi ceněný je například jeho náhrobek kardinála Bedřicha Schwarzenberga ve svatovítské katedrále. Jako mladý, ale už uznávaný sochař dostal také zakázku na náhrobek rodinné hrobky průmyslníka Ringhofferera. Navrhl krucifix. Bylo to v roce 1877, těsně poté, co mu zemřel novorozený syn Julius. Mladý umělec je krutě konfrontován s existenciálním problémem života a smrti – a bohužel ne naposled: tragická úmrtí členů rodiny ho zasáhla i později. Na kříži s Ukřižovaným proto Myslbek pracoval velmi soustředěně, vlastně ho dotvářel celých deset let, než byl umístěn na hrobku. Vypráví se, že si půjčil z márnice tělo jakéhosi nebožtíka a věšel je v ateliéru, aby realistická podoba byla dokonalá. Pravda je, že umučené tělo působí velmi sugestivně. Zejména když je jeho účinek rafinovaně podtržen dlouhou bederní rouškou. Myslbek si na drapériích dával mimořádně záležet, věděl, že nejsou jen zbytečnou okrasou. Svůj krucifix pak Myslbek vystavil dokonce na prestižním pařížském Salonu. Tam jej spatřil tehdy nejslavnější sochař August Rodin a prohlásil, že lepší kříž ještě neviděl. Ostatně jeden z odlitků tohoto kříže pak v Paříži zůstal a dodnes je nad jedním z oltářů baziliky Sacré-Coeur.

Ringhofferova hrobka se nachází v Kamenici u Prahy, letním sídle rodiny úspěšného továrníka. V Ringhofferových závodech v Praze na Smíchově se vyráběly od poloviny 19. století železniční vagony, zařízení pro pivovary a cukrovary, později i tramvaje. Byl to podnik ryze český, i když v rodině se samozřejmě mluvilo německy. Za první republiky František Ringhoffer, v pořadí už třetí toho jména, připojil ke svému koncernu i továrny v Kopřivnici a Studénce, kde se rovněž vyráběly osobní i nákladní železniční vozy. Po druhé světové válce byly podniky znárodněny, dostaly nová jména a na Ringhoffery se postupně zapomnělo. Jejich letní sídlo i hrobka chátrá stranou veřejného zájmu. Ale Myslbekův Kristus poutá nepřetržitou pozornost. Už Myslbek sám pořídil několik bronzových odlitků. Další kopie se pak vyráběly z různých materiálů a v různých velikostech a velmi úspěšně se prodávaly. Dodnes je možno i u nás na trhu s uměním a starožitnostmi narazit na repliky Myslbekova kříže

v cenách od několika tisíc do několika desítek tisíc korun.

Pro naši církev se stal typickým, až ikonickým sochař a řezbář František Bílek. Jeho expresionistické vyklenutí secesního stylu vtisklo svéráz estetickému cítění mladé církve. Podobně jako design dřevěných liturgických předmětů v našich sborech později ovlivnil řezbář Josef Kotyza. Nová církev programově uplatnila moderní umění, aniž by propadla módnímu kýči. Myslbek mladého Bílka zprvu odmítal, ale později ho přece jen vzal na milost. Je to proto svým způsobem paradox, že ve svatovítské katedrále dnes spatříme velmi expresivní krucifix Františka Bílka, který se tam svým moderním pojetím snad ani nehodí. Není divu – kříž pro katedrálu zakoupil prezident Masaryk, který, jak známo, měl ke katolické církvi dost daleko. Jiným paradoxem ale taky je, že Josef Václav Myslbek nakonec nezískal zakázku na pomník Mistra Jana Husa, o kterou tolik usiloval – jako dobrý vlastenec i jako suverénní autor monumentálních plastik.

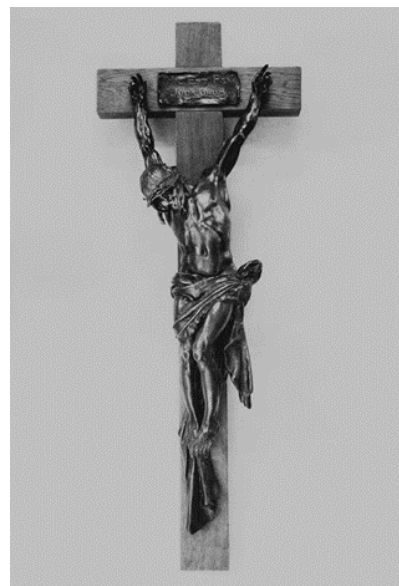
Sochy Josefa Václava Myslbeka se staly součástí uměleckého kánonu našeho národa. Pražský pomník svatého Václava je snad nejdůležitějším symbolem národního politického a občanského usilování. Ne náhodou byla právě zde 28. října

1918 vyhlášena Československá republika.

Snad všechny tyto tendence a myšlenky se spojily, když nadšení příslušníci nové Církve československé v ostravské části Zábřeh nad Odrou v roce 1932 dokončovali stavbu svého nového moderního Husova sboru. Šlo o poměrně strohou budovu, ve své minimalistické prostotě vlastně velmi odvážnou. Proto je poněkud překvapivé, že do oltářního prostoru nechali umístit kříž vytvořený podle Myslbekova vzoru. S návrhem přišel člen náboženské obec, umělecký řezbář František Koupan. Když pak jeho dílo spatřili, nikdo nepochyboval, že tento kříž bude důstojnou protiváhou střízlivému interiéru.

Každý, kdo do Husova sboru v Ostravě – Zábřehu přijde, ocení koncepční řešení prostoru. Jednoduchost a záplava světla je výmluvná. Klasicky pojatý kříž kontrastuje s dominantní geometrickou pravidelností. V mnoha našich sborech se najdou kříže Františka Bílka. Ale Myslbekův Kristus vyřezaný ze světlého jabloňového dřeva je unikátní. Pravda, Husův sbor v Praze – Holešovicích, otevřený v roce 1937, získal pro svůj interiér také Myslbekův krucifix, jinou jeho verzi, rovněž sugestivně působivou, zejména v kontrastu s prosklenou kupolí v pozadí.

Kříž v zábřežském sboru je zajímavý ještě tím, že v jeho patě je umístěn kámen. Je to část gotické růžice z klenby hradu Krakovec. Když budovatelé Husova sboru přemýšleli, jak napojit svůj chrám na husitské tradice, oslovili radu starších v náboženské obci v Táboře s prosbou o zaslání kamene, který by mohl být použit jako základní kámen stavby. Táborští skutečně dodali opracovaný blok z rozpadlého Kozího hrádku. Na tomto hradě totiž Mistr Jan Hus působil a kázal, když byl vypuzen z Prahy. Táborští ale zaslali také část kamene z klenby hradu Krakovec. Zde Hus pobýval před svou cestou do Kostnice. (Dnes už by nebylo možno brát si kameny ze zřícenin, ruiny jsou památkově chráněné.) Tak se stalo, že kámen z Kozího hrádku je vložen do vnější zdi Husova sboru a gotická kamenná růžice posloužila jako pata kříže. Tradice se stýkají a prolínají. Lokální se propojuje s univerzálním. I ve zdánlivě prostém a jednoduchém Husově sboru v Ostravě – Zábřehu je tak možno najít mnoho podnětů k přemýšlení, mnoho podnětů k domýšlení dobových odkazů a nadčasových poselství.

Vladimír Šiler

Tento rok si náboženská obec Církve československé husitské v Ostravě – Heřmanicích připomíná již 100 let své existence.

Vznik této náboženské obce se datuje ke dni 13. března roku 1921, kdy byla v tehdejších hostinci Arseny Dostála náboženská obec oficiálně založena a zvolena rada starších. Následně se začaly sloužit bohoslužby. Vůbec první bohoslužba byla odsloužena na Velikonoční pondělí 28. března 1921 – pod širým nebem. Dalším místem bohoslužeb se stala budova místní školy.

Založení náboženské obce je výjimečné i tím, že vznikla mezi prvními již po roce a necelých dvou měsících od založení vůbec první náboženské obce Církve československé (15. leden 1920), shodou okolností nedaleko, v Radvanicích u Ostravy (dnešní místní část ostravského městského obvodu Radvanice a Bartovice).

Církev československá na Ostravsku v 20. a 30. letech 20. století početně rostla, jelikož

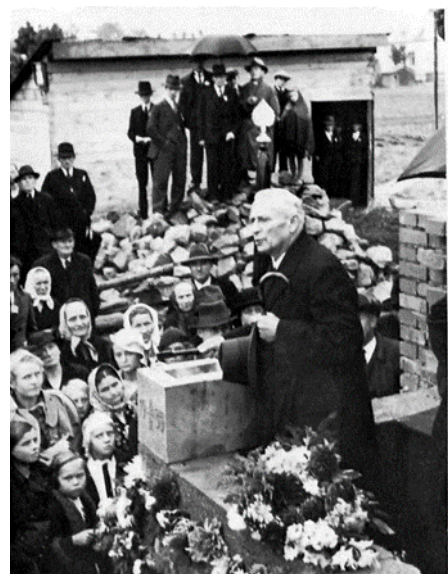
sílilo volání po vytvoření nové, národní, na Vatikánu nezávislé církve, jež by navázala na tradice husitské a českobratrské náboženské reformace. Postupně začaly vznikat kostely (tzv. Husovy sbory) této církve v okolí Heřmanic. V roce 1925 byl postaven sbor v Radvanicích, který se dokonce stal sídlem Slezské (1922–1950) a následně Ostravské (1951–1961) diecéze. Také vznikl Husův dům v Kunčičkách a Husův sbor ve Vratimově. V roce 1926 byl otevřen Husův sbor na Slezské Ostravě a rok poté byl postaven Husův sbor také v sousedních Michálkovicích.

Základní kámen Husova sboru v samotných Heřmanicích byl položen dne 8. září 1935. Postaven byl v rekordním čase 10 měsíců a již 5. července 1936 na svátek Cyrila a Metoděje slavnostně otevřen. Celkové náklady na stavbu činily 165 000,- Kčs. Tento sbor se stal poslední církevní stavbou Církve československé na Ostravsku. Na konci druhé světové války čítala heřmanická náboženská obec více než 1 000 členů. Následně ovšem začalo období útlaku náboženství v Československu.

Dnes náboženská obec spadá pod olomouckou diecézi a sdružuje přibližně 60 členů nejen z Ostravy – Heřmanic, především seniorského věku. Bohoslužby se v místním Husově sboru na Vrbické ulici konají vždy v neděli v 10 hodin a převážně je vede emeritní biskupka Jana Šilerová, která se v roce 1999 stala vůbec první ženou v biskupském úřadu v postkomunistické Evropě. Náboženská obec také spolupracuje s blízkou Římskokatolickou farností

Ostrava – Heřmanice. V letním období se konala dvě setkání obou komunit.

Na období tzv. „Dušiček“ si náboženská obec připravila pro své příznivce malou výstavku fotografií ke 100 letům náboženské obce a 85 letům Husova sboru.

Výstava bude v Husově sboru přístupná ve dnech:

- 30. 10. od 14:00 do 16:00 h.;
- 31. 10. od 10:00 do 16:00 h.;
- 1. 11. od 14:00 do 16:00 h.;
- 2. 11. od 14:00 do 17:00 h.

Pak bude ovšem výstavka dále přístupná minimálně do konce roku 2021 po předchozí domluvě a také vždy hodinu před nedělní bohoslužbou.

David Chovančík

Výročí úmrtí Jana Blahoslava

V letošním roce si připomínáme 450. výročí úmrtí Jana Blahoslava, kněze a biskupa Jednoty bratrské, který se narodil v Přerově (20. 2. 1523), a po němž naši církevní předkové nazvali kostel ČČSH v Přerově jako Sbor Jana Blahoslava. Ráda bych jen pár slovy připomenula jeho osobnost.

Jan Blahoslav byl ke svému duchovenskému povolání pečlivě připraven studiem doma i v cizině. Jeho matka Kateřina byla horlivou členkou přerovského bratrského sboru. První vzdělání dostal na bratrských školách v Přerově a Prostějově, později studoval v Goldbergu, Wittenbergu, Královci a v Basileji, kde ho ovlivnila zahraniční reformace, s níž se sice Jednota bratrská neztotožňovala, ale hleděla na ni v mnohém s uznáním a úctou.

Po návratu ze studií působil Blahoslav v Jednotě bratrské v Prostějově a v Mladé Boleslavi. Na jáhna a později na kněze byl ordinován v roce 1553 v Přerově. Ve svých 34 letech byl na sněmu ve Sležanech pro své vynikající duševní vlastnosti zvolen za bratrského biskupa. Jeho působišť bylo v Ivančicích, kde v roce 1564 vyšlo jeho nejznámější dílo – český překlad Nového zákona, který překládal především z řečtiny a všech dostupných latinských překladů. Toto dílo bylo základem pozdější Bible kralické. Vzdělaný Blahoslav miloval staročeštinu ve svých archaismech, ale zároveň se snažil dbát při překladu na rytmičnost a libozvučnost, neboť měl na zřeteli, že jeho text bude předčítán v bratrských sborech.

Jan Blahoslav vynikal vzdělaností i pastorační

horlivostí, kterou vykonával jako biskup po celé jihozápadní Moravě. Zemřel během vizitace v Moravském Krumlově v r. 1571 před 450 lety.

V Přerově na Horním náměstí stojí socha Jana Blahoslava, který drží v rukou knihu s nápisem „Bible česká“. Sochu zhotovil v roce 1923 k 400. výročí narození významného přerovského rodáka František Bílek (1872–1941), český sochař, řezbář, keramik, grafik a architekt.

V knize „Sborník Blahoslavův“ z roku 1923, kterou máme v přerovské knihovně na faře, mě zaujal popis Ferdinanda Hrejsy o Janu Blahoslavovi:

„Jemu v křesťanství nešlo až tak o formy, o literu, nýbrž o jedno: o vnitřní obnovení (znovuzrození) člověka Boží mocí a Boží milostí – jemu záleželo nejvíce na tom, aby křesťan byl člověk opravdový, který by se dal cele vésti Boží vůli a nedbal nic, co z toho vzejde, jen když smí konat Boží vůli. Blahoslav tu před námi stojí jako člověk nejen nábožensky myslící, ujasněný, ale i jako člověk nábožensky žijící, který nemluví jen naučené věty, ale který to vše i prožil.“

Z textu Blahoslavova „Rozžatá svíce“: „Zámek, čím lepší jest a hrazenější, větší strážce potřebuje. Tak čím člověk nábožnější, více se má míti na péči. Jakož v slunci od přirození paprskové ukazují se, kteříž bez slunce nerozeznávají se, tak bez světla pravého duchovního, hříchové nebývají poznáni ani rozeznáni.“

Alena Milová, farářka ČČSH v Přerově

Socha Jana Blahoslava od Františka Bílka na Horním náměstí v Přerově.

Děkuvzdání za úrodu v Litovli

V neděli 3. října 2021 jsme spolu s dalšími sbory slavili Děkuvzdání za úrodu. Vědomi si toho, že opravdu každý plod naší práce je darem Božím, vzdali jsme díky uspořádáním potravinové sbírky. Ačkoliv žijeme v relativním blahobytu, stále jsou kolem nás bližní, kteří si nemohou dovolit kvalitní potraviny. Ať už jsou to matky samoživitelky s dětmi, rodiny a jednotlivci ohrožení exekucí, osamělí senioři, nebo lidé, kteří jednoduše neměli v životě tolik štěstí jako my. Myslíme se, že Bůh nás k nim posílá s evangeliem, ale i s praktickou pomocí (Jk 2,15–16).

Během dvou týdnů, kdy byla sbírka vyhlášena, jsme shromáždili přes 100 kilogramů potravin. Sestry a bratři přinášeli mouku, trvanlivé mléko, těstoviny, luštěniny, rýži, cukr, ale třeba i perníčky, sušenky či přesnídávky pro děti. A nechyběly i plody ze zahrad, jablka a ořechy. Každý přispěl, čím mohl. Například jablka sbíral na své zahradě náš dvaadevadesátiletý bratr, a že jich nebylo málo.

Sbírku si v týdnu následujícím po Děkuvzdání odvezl pracovník Potravinové banky Olomouc (<https://www.pbolomouc.cz/>), která zajišťuje sbírky, spolupráci s řetězcí obchodních center a výrobci potravin, a distribuci potravin po celém Olomouckém kraji.

Říkali jsme si, že ačkoliv potravinová sbírka dopadla nad naše očekávání, stále je to jen kapka v moři. Avšak potěšil nás děkovný e-mail od zástupce Potravinové banky Olomouc:

„Často to bývá tak, že ti, kteří mají méně, mají naopak více soucitu s těmi, kteří jsou na tom podobně, nebo hůře. Od nás tak do Vašeho sboru putuje velká poklona. Všem můžete vyřídit, že jejich potraviny najdou své uplatnění a budou pomáhat v Olomouckém kraji Za každou trochu, která se u nás ve skladu objeví, jsme vděční, obzvláště po letních měsících, kdy naše sklady zejí spíše prázdnotou. ... Pokud budete chtít podobnou sbírku zopakovat, tak budeme samozřejmě rádi a nabízím Vám, jestliže budete potřebovat v této věci nějakou podporu a bude to v našich silách, tak Vám rádi poskytneme pomocnou ruku.“

Jsme vděční Bohu, že nám připravil takové skutky, které svědčí o Boží lásce a dobrotě, a věříme, že budou i inspirací pro další sbory a jednotlivce (informace o tom, jak lze pomáhat, nebo kam potraviny putují, naleznete na výše uvedeném odkazu).

Václav Matějka

Tak trochu jiná misie aneb DobroLitovel

Ve dnech 13. a 14. srpna se v Litovli konala akce, která možná některé překvapila, jiné oslovila – misijní dny DobroLitovel. Jejich hlavním tématem bylo smíření, smíření v rodině, ve společnosti, mezi církvemi...

Misijní dny v Litovli byly výjimečné v tom, že Litovel byla vybrána spolu s dalšími třemi městy v republice k jejich pořádání. Svojí návštěvou nás poctil Pavol Strežo, křesťanský misionář ze Slovenské republiky. Jeho velkým přínosem a tím, co mu přináší ohlas, je, že dokáže podat poselství Nového i Starého zákona v podobě srozumitelné současnému, i nevěřícímu posluchači. Dokáže předložit přesvědčivé příběhy ze života, vést k zamyšlení nad řadou otázek našeho žití, sdělit i názory, které nás tak trochu „nadzvedly“, ale hlavně šířit naději ve víře...

Jak málo dnes slyšíme „Miluj svého bližního...“, snad proto nám pozitivní naladění v rodinách,

práci, všeobecné dobro ve společnosti schází.

Mohli jsme se o tom přesvědčit na řadě přednášek pořádaných v pátek pro věřící a organizátory akce, v sobotu pak pro celou veřejnost.

Témata přednášek byla tato:

Odpuštění a smíření v rodinách a církvi
(P. Strežo a L. Haltofová)

Šťáva pro manželství (manželé Čtvrťlíkovi)

Všechno zkoumejte a dobrého se držte
(Pavol Strežo)

Otevřeně o sexualitě nejen pro mladé
(Pavol Strežo)

Jak možná i dodatečně naznáte, témata byla opravdu zajímavá a je škoda, že se jich neúčastnilo více občanů Litovle.

Misijní dny doprovázel další program. My věřící jsme se za zdar akce modlili a prosili o pozh-

nání v nepřetržitém řetězci modliteb. Program pro nejmenší děti se konal v církevní školce Svatojánek, v Light foot bistru mohly dostat zdarma Dobrozmrzlinu a Dobrotříšť. V parku před Muzeem se pro starší děti pořádala Zábavná olympiáda. Hlavní cenou v losování byla projížďka kabrioletem. Celou misií nás doprovázely hudební chvály, svůj stánek měly u náměstí v Husově ulici. Dopoledne byl na náměstí pořádán Dobročinný blešák, jehož výnos byl věnován na pomoc se zajištěním bydlení pro matku samoživitelku. Díky větším finančním darům se podařilo vybrat téměř 50 tisíc korun. Byl zde také stánek s křesťanskou literaturou, kterou bylo možné získat zdarma. Nechyběl stánek duchovní pomoci a pastoračního poradenství, tady se návštěvníci mohli svěřit se svými životními starostmi, hledat odpovědi a podporu.

Celý den byla provozována DobroKáva – káva za dobrý skutek. Ta se podávala zdarma a byla připravena pro všechny účastníky misie. Celkem bylo podáno téměř 200 porcí kávy. Cenou za kávu byl dobrý skutek, který jste chtěli vykonat pro své bližní, pro připomenutí zapsaný na proužek papíru. DobroKáva slouží pro podporu „lepší nálady“ ve společnosti.

Misijní den vyvrcholil po 20. hodině. Představitelé města, místostarosta Zdeněk Broza, přijali požehnání celému městu Litovli. Zástupci Římskokatolické církve a Církve československé husitské si vzájemně žehnali a odpouštěli, společně pak žehnali všem ve městě, zejména učitelům a lékařům.

Vystoupení hudební skupiny Timothy (sk) přivedlo publikum ke chválám a modlitbám.

Pořadatelé misijních dnů byli: Společenství Light space, Římskokatolická farnost Litovel, Husův sbor Litovel, Církev adventistů sedmého dne,

Mariiny misijní ostrůvky a další církve a společenství, za finanční podpory nadace Credo.

Misijní dny byly pro nás věřící naplněné radostí a požehnané, jsme vděční za znovuobjevení bratrství mezi církvemi a doufáme v uspořádání dalšího ročníku.

DOBROKÁVA V HUSOVĚ SBORU

Myšlenka DobroKávy si nás všechny získala, nadále je v Husově sboru v Litovli pro veřejnost připravována každou středu a sobotu od 13 do 17 hodin. Projekt DobroKávy uvedl v život pan Libor Hoření, DobroKávu podává na Zelném trhu v Brně. Poslání DobroKávy – kávy zdarma za vykonání dobrého skutku – nadchlo bratra Jaroslava Ryse, získal pro ni celou naši náboženskou obec a projekt DobroKávy se svolením pana Hořeního nyní realizujeme v Husově sboru v Litovli od května 2021. S původním záměrem projektu se nám současně otevřel prostor pro komunikaci s veřejností, misijní působení a představení našeho Husova sboru.

DobroKáva byla ostatně také inspirací pro název misijních dnů v Litovli pořádaných 13. a 14. srpna: DobroLitovel.

Potěšil nás velký zájem v době pořádání Dne evropského dědictví dne 5. 9. 2021, kdy do našeho kostela na DobroKávu zavítalo až 50 návštěvníků. Kávu podávala sestra Alena Macková, které tento den přinesl i řadu příležitostí k rozmluvě s návštěvníky. Jak nám sdělila, byli to lidé hledající, kteří se často i svěřovali se svými životními problémy...

Je třeba uvést, že sponzorem DobroKávy byl a je náš bratr Jaroslav Rys. Velké díky!

Jana Motlová

Ve druhém čísle časopisu Setkávání vám přinášíme rozhovor s bratrem Ing. Jiřím Roubíkem, Ph.D., architektem, který je členem náboženské obce Olomouc, je místopředsdou Diecézní rady a také poradcem v oblasti stavebnictví a realit.

Bratře Roubíku, ráda bych Vás představila lidem v naší diecézi, aby měli povědomí o činnosti vzdělaných laiků, kteří jsou ochotni i při své náročné profesi obětovat svůj čas a úsilí pro naši církev. Moje první otázka je: Jste členem naší církve, jste v ní pokřtěn. Jaký k ní máte teď v dospělosti vztah? Co na této církvi máte rád? Co vám na ní naopak vadí – je-li něco takového?

Narodil jsem se v roce 1974, jako jediný příslušník čtvrté generace členů Církve Československé husitské. Mého pradědečka Karla na poslední cestě doprovodil husitský farář už v roce 1921. Já sám jsem byl pokřtěný v mostecké modlitebně bratrem Vladimírem Bubeníkem. Jenže víra je dar, který není samozřejmost a nelze ji získat křtem ani členstvím v církvi. Moje cesta ke Kristu rozhodně nevedla přímo. Jako kluk jsem o velkých svátcích sice s rodiči

chodil na bohoslužby, ničemu jsem ale nerozuměl a ani starobyle znějící písně mě nebavily. Jako asi většina dětí jsem se při obřadu nudil a těšil se, až z té chladné místnosti půjdeme zpět do tepla našeho bytu. Doma jsem se toho také mnoho nedověděl, protože pro moje rodiče byla víra něco hluboce intimního a osobního, o čem se s dětmi nemluví. Museli o tom tedy mluvit jiní. Prvním, s kým jsem se setkal, byli jehovisté. Bylo to těsně před změnou režimu v roce 1989, a scházení se po bytech ke společnému předčítání strojně i ručně opisovaných textů na mě působilo jako odbojová činnost. Čím déle jsem se ale zapojoval, tím více jsem vnímal lidskou manipulaci a duchovní prázdno. Naštěstí jsem neměl příliš potíží včas odejít. Další moje cesta vedla přes charismatický sbor, který ovlivnil celé moje dospívání. Do tohoto sboru totiž vstoupilo mnoho mých kamarádů a kamarádek, a církev se tak stala místem, kde jsme se potkávali a debatovali o Bohu. Několikahodinové shromáždění bez ustálené liturgie, prokládané jednoduchými melodickými písněmi už mě nenuďilo. Ale i zde jsem začal pociťovat lidskou manipulaci, což vyústilo v můj vzrušený odchod. Na vysoké škole v Praze jsem se setkával s křesťany různých denominací, ale sám jsem se nikam aktivně nezapojil. Po přestěhování na Moravu jsem se zapsal v Olomouci v Husově sboru do náboženské obce a svoji víru rozvíjel v rámci církve mých

předků, Církve československé husitské, se kterou postupně stále pevněji propojuji svůj život. Jako přesvědčenému protestantovi mi vyhovuje, že se hlásí k odkazu světové a české reformace. Je pro mě důležitá její národní a vlastenecká orientace. A konečně bych si přál, aby zůstala pevná ve víře a křesťanských zásadách taková, jakou si ji představoval Karel Farský, i když se potýkáme s odlivem zájmu věřících, jsem si jistý, že koketováním s ideologiemi, které se v posledních dvou desetiletích rozšiřují v určité části společnosti, nové členy nezískáme a ty současné ztratíme.

Jste členem diecézní rady, to samozřejmě zabere spoustu Vašeho času, vzhledem k Vaší rodině a profesi – dokážete si představit, že je to často těžký úděl, který Vám zasahuje i do osobního života. Proč jste se rozhodl pracovat pro diecézi a jak k tomu došlo?

Několik let poté, co jsem se zapsal v Olomouci do náboženské obce, oslovil mě bratr farář Jaroslav Křivánek. Vyhledal si mě v seznamu podle profese, protože potřeboval probrat aktuální stavební stav kostela a jeho statické zabezpečení. I když jsem mu tehdy asi příliš nepomohl, zůstali jsme v kontaktu. Když se blížila volba nové diecézní rady, požádal mě, zda bych nekandidoval. Bylo to v době, kdy jsem se rozhodl přerušit svoje angažmá v lokální politice, a měl jsem fa-

lešný pocit, že budu mít spoustu volného času. Proto jsem kandidaturu přijal.

Co Vás těší ve volném čase?

Nakonec z mého volného času mnoho nezbyvá. Většinu času zabírá moje práce, zvláště v dnešní turbulentní době, která přinesla velkou poptávku po veškerých profesích ve stavebnictví. To ale neznamená, že bych nedokázal naplnit jakékoli množství času, který by mi byl dopřán navíc. Je toho mnoho, čím bych se chtěl zabývat. Vrátil bych se ke sborovému zpěvu i hře na hudební nástroje. Rád jsem hrál na klavír nebo bavil veselou společnost hrou na harmoniku. Velkým dobrodružstvím pro mě je filatelie. Získávání a uspořádávání známek nepřináší jen klid, možná podobný klidu při vyšívání gobelínů podle předloh, ale i zeměpisné a historické poznání. Od mala jsem miloval vlaky. A když jsem dostal svůj první startovací set, bylo zřejmé, že je mi blízké i modelářství. Občas si vezmu do ruky knížku, ale nezřídka nad stránkami usnu. Mám rád turistiku a přírodu, a dnes už bych mezi koníčky zařadil i práci na zahradě a kolem domu.

Jak vidíte Vy, odborník, budoucnost našich nemovitostí? Co byste poradil náboženským obcím, které postrádají finanční prostředky na opravy svých sborů? Je šance naše sbory udržet a jak?

Naše církve byla společně s ostatními církvemi hozena do vod, ve kterých zatím neumí plavat. Naším prioritním úkolem je investovat prostředky, které máme k dispozici, aby by-

lo zajištěné budoucí financování činnosti diecéze i jednotlivých náboženských obcí. S ohledem na naše zkušenosti a personální obsazení ale příliš možností nemáme. Investice do podílových fondů, cenných papírů, kryptoměn či komodit se ukázaly jako krajně rizikové a z hlediska dlouhodobé udržitelnosti jako nevhodné. Nemovitosti tak budou pravděpodobně v centru naší pozornosti trvale. Z důvodů cenového vývoje na trhu s nemovitostmi ale spíše budeme investovat do vlastního majetku na úkor nákupu. Stav nemovitostí v majetku jednotlivých náboženských obcí v rámci naší diecéze je velmi odlišný. Obvykle tam, kde je náboženská obec živá, jsou i stavby v rámci možností udržované, využívány, a pokud jsou pronajaté, jsou i významným zdrojem příjmu náboženských obcí. Ovšem náboženské obce potýkající se s nedostatkem členů, mají zpravidla potíže i se špatným stavem svých objektů a jejich údržbou. Tam, kde je situace neúnosná, zvažuje diecézní rada převedení ohrožených nemovitostí do majetku diecéze, aby

zajistila jejich komplexní rekonstrukci a následné ekonomické využití. Rozhodně se nejedná o nějaké vyvlastňování náboženských obcí, protože převedené nemovitosti mohou po dohodě dále využívat. Diecéze také pomáhá spolufinancovat investice náboženských obcí. Věřím proto, že se v průběhu času podaří uvést všechny nemovitosti v majetku náboženských obcí i diecéze do náležitého stavu. Výnosy z nich společně s výnosy z nově pořízených nemovitostí nám pak pomohou zabezpečit náklady na chod církve.

A nakonec mám lehčí otázku: co teď rád posloucháte?

V současnosti si rád pouštím filmovou a vážnou muziku. Mám rád interprety jako jsou „Piano guys“, „Lindsey Stirling“, či „Two cellos“.

Bratře, velmi děkuji za váš čas a za rozhovor.

Monika Bartková

O dveřích - poetická adventní úvaha

Biblické texty: Př 8,1—4; Ko 4,2—6; J 10,7

Přátelé,
máme advent. Dnešní neděle začíná pro křesťany nový církevní rok. Řeknu rovnou, že naše adventní úvaha bude spíše poetická než exegetická. Advent, to je takové zvláštní – nejen obrazné – otevírání dveří na naší cestě k vánočnímu tajemství, které nás přivádí až k dveřím štědrovečerním.

A za nimi je: Betlém! Stačí vzít za kliku a vejít rozechvěle skrze dveře vzpomínek do světnice svého dětství. Ach, a tam, pod rozzářeným stromečkem papírový betlém s hvězdou na drátku! Kolikrát sklonil jsem ji k děťátku?

Ano, přátelé, už je to skoro za dveřmi! Ovšem betlém našich vzpomínek není obsazen vojáky, jako Betlém skutečný. Izraelská armáda nepočítá, že by se z Betléma stáhla. Největší nebezpečí teroristických útoků hrozí Betlému právě o Vánocích. To je smutná zpráva pro všechny lidi dobré vůle.

Ale vraťme se k našemu tématu, jímž jsou dveře. Ve všech třech dnešních biblických textech toto slovo zaznělo. „Kéž Bůh otevře dveře našemu slovu“ (tak jsme to četli z Pavlova listu do Kolos), aby naše úvaha měla „hlavu a patu“!

V biblickém světě má slovo dveře hluboký náboženský význam. Vezmete-li např. nepřekonatelný Biblický slovník Adolfa Novotného, žasnete, jak je heslo „dveře“ obsáhlé. Klik je v Bibli vyvrácených, zavřených, ale i otevřených dveří!

Dveře, které před námi někdo zavřel, to jsou smutné dveře. Ty rozdělují. Otevřené dveře, ty spojují. Kdysi dávno jsem napsal básničku:

„Vymalujte si mne jako vrátka zelená. / Jako louku polní. / Klíč zahodte každý. / Chci být vrátka zelená / otevřená navždy.“

A hle! Mladická touha po otevřenosti trvá dosud.

Řekl jsem, že advent je takové otevírání dveří na cestě k Božímu tajemství. Otevřené dveře – a ty nás o adventu nejvíce zajímají – jsou v Písmu vždy symbolem naděje. Je tu někdo, kdo mne očekává, má o mne zájem. Obraz Hospodáře, vyhlížejícího ze dveří návrat marnotratného syna (L 15,11—32), to je obraz samotného Hospodina, který je láska, a který mu vybíhá v ústřety! Aby ho objal! A řekl mu to nejvstřícnější ze všech nejvstřícnějších slov: „Poď, vejdi a raduj se v domě svého Otce.“

A co nám říká o sobě Ježíš v našem dnešním evangelijním čtení? „Já jsem dveře, kdo vejde skrze

mne, bude zachráněn...“ Hluboký eschatologický význam těchto dveří, jimiž je Ježíš, si vyložíme jindy. Nejlépe v neděle Dobrého pastýře, při sčítání oveček. Teď si jen řekněme, že být otevřený Božím tajemstvím je nejpřednější vlastností víry.

„Jdi do otevřena, příteli!“, říká v jedné své básni Jiří Orten. Tento mladý a tragicky zemřelý židovský básník věděl, že je to sám Bůh, „kdo otevírá dveře slovu“. Ale i člověk si ze své strany má tyto dveře pomáhat otevřít. Čím? „Poslušností a pokáním.“ Tak praví 20. verš 3. kapitoly knihy Zjevení.

Pojďme v této naší adventní úvaze (cestou k Betlému) otevřít nejen dveře metafyzické, eschatologické, ale i dveře fyzické, skutečné. Dveře kostelů. Bude-li o Vánocích chodit sami či s dětmi dívat se na jesličky, nezapomeňte si všimnout dveří, kterými budete do chrámů vcházet i vycházet. Ty dveře vás mohou přimět k zamyšlení. Ovšem nejen dveře, ale i jejich kliky.

Dám příklad: pravda, je z jiného města, ale k naší adventní úvaze se pěkně hodí. V městečku Hainburg, kousek za slovenskou hranicí na trase Bratislava—Vídeň, je kostel. „Kliku těch kostelních dveří tvoří ruka z mosazi, která drží mosazný kolík, přičemž kolík představuje rukojeť a ruka tvoří otočný bod, osu.“ Tak přesně zní uměnovědný popis.

Tedy než vejdu ze světa světského do světa sakrálního, podám si ruku s rukou kliky. Adié, světský světe! Ale co to? Na vnitřní sakrální straně dveří má klika ještě zvláštnější tvar. Tvar Měsíce, který má rozšklebenou tvář s vyplazeným jazykem! Představte si: vycházíte ze svátostného prostoru a ten se s vámi loučí vyplazením jazyka! Proč asi?

Víte, staří umělci si dokázali vyhrát s každou maličkostí. Bůh je v detailu, říkali. A každý detail hovořil řečí obrazů, symbolů, stejně jako Bible hovoří řečí symbolů, parabol, alegorií a podobně. Na některých kostelních dveřích je klika v podobě Adama a Evy. Proč? Protože Adam a Eva jsou „dveřmi“ k dějinám lidstva. Není náhodou, že Adam a Eva mají svůj svátek právě o Štědrém dni.

Dveře kostela svatého Marka v Benátkách, kam jezdí dost „našich“ lidí, mají kliku stylizovanou do podoby okřídleného lva s knihou mezi drápy. Proč? Protože atributem svatého Marka je okřídlený lev, neboť Marek své evangelium začíná kázáním Jana Křtitele na poušti a králem pouště je – lev. A knihou mezi drápy lva je Markovo evangelium. A tak dále.

Ale vraťme se ke klice kostela v Hainburgu s rozšklebenou měsíční tváří s vyplazeným jazykem. Ta klika mně irituje! Hodí se to vůbec vyplazovat jazyk na člověka, který vychází z kostela?!

A proč ne! Vždyť ta klika by se hodila i do našich kostelů! Ona nám říká: Poslyš, křesťane, cos tady tu hodinu při bohoslužbách vlastně dělal? Jo, ty si myslíš, že ses tady zbožně a soustředěně modlil? Nebude na tebe náhodou pasovat žertovná glosa sestry farářky Spáčilové: „Skončilo se kázání, všichni domů uhání. Kázání se líbilo, nevíme, o čem bylo.“?

Ruku na srdce, křesťane! Prvních pět minut jsi zjišťoval, kdo tady je a kdo chybí. No, mohlo nás tu být víc, když vyloženě nemrzne. Ale stejně, je to pěkné, jak se ten mladý farář Jarek snaží tento černovířský kostelík křísit z mrtvých i touto pobožností. I když to kázání bratra Valuška, prý adventní, je nějaké divné. Kázačku mohl umět aspoň zpaměti. Jako farář Konvalinka. Prosinec je zatím mimořádně teplý. Kdy byla vůbec naposledy „ladovská“ zima? Ty děti faráře Křivánka jsou fakt kouzelné. Radost i starost. Jakého budou mít Mikuláše? A hele, tam v rohu je pavučina! Právě tam sahala stoletá voda při potopě 1997 a plavaly lavice! Vždyť my tu sedíme jakoby pod hladinou! A tak dále.

Přátelé, i mne cestou k Betlému napadají ne-adventní myšlenky. Musím uznat, že umělec, který před staletími vytvořil kliku s měsíčním obličejem, který na mne vyplázne jazyk, když vycházím z kostela, musel být moudrý muž, který znal lidi a viděl do nich.

I když zde v černovířském kostelíku takové festovní dveře s měsíční klikou nemáme – usmějme se. Jako by tu ta klika byla „virtuálně“ s námi. S námi, kte-

ré pěkně prokoukla.

Příště se budeme snažit soustředit více na věci Boží než na pavučinu v levém horním rohu. Fakt! Opravdu!

A já slibuji, že se kazatelsky vyprecizuji natolik, abych se aspoň letmo připodobnil k těm, o nichž nám dnes ve vstupním čtení řekla kniha Přísloví: „Blaze těm, kdo Hospodinu naslouchají, bdí u jeho dveří a střeží veřeje jeho vchodu.“

Přátelé, jak jsem již řekl, advent, to je průchod k vánočnímu tajemství. Průchod dveřmi s klikou, která nás chce přimět k zamyšlení. Aby se nestalo, že bychom v čas adventní probíhali supermarkety s plnými vozíky zboží a žádných Božích dveří si nevšimli. Neb supermarkety kliky nemají. Pak ať na nás všechny měsíční obličej vypláznou jazyk.

Přátelé, přál bych vám, přál bych sobě, abychom v souvislosti s naší adventní „dveřní“ úvahou mohli ve finále adventu, to je o Štědrém večeru, zakusit před betlémským chlévem, hospodou či jeskyní to, co se pokusil vyjádřit básník těmito verši:

DNES V NOCI VEJÍT SMÍM
DVEŘMI TOUHY SVÉ
A OTEVŘENO NECHAT
A SMYSLY ŽIVIT ŠTĚDRĚ.

DNES PROSTŘENO MI SVĚTLEM,
DNES SVÍTÍ BETLÉM
I V TEMNÉ KOUTY BEZCITNÉ,
KE GOLGATĚ AŽ.
AMEN!

Rostislav Valušek

Služba dětem s učebnicí Kořínky víry

Naši práci s dětmi vnímám jako jednu z nejzodpovědnějších činností. Stále se přesvědčujeme, o velké pravdě, že co do dětí vložíme, to se stává základními hodnotami, na kterých už samy stavějí. Je to pro ně určité penzum duchovních a mravních hodnot, o které se mohou opřít i v dospělosti. Při výuce používáme učebnici „Kořínky víry“, u níž oceňuji její formu přístupnou a blízkou dětem. Výhodou je časové členění. Hlavní je ale radost ze společné práce, z možnosti se podělit o své názory, vlastní vidění světa. Děti si uvědomují své místo ve společenství naší církve a cení si ho. Například při malování zhmotňujeme své představy. O rodině, o jednotlivých liturgických obdobích. Intenzivně společně prožíváme Vánoce, Velikonoce, ale také představy o Ježíši a jeho učednících.

Velký přínos spatřuji i v letních táborech, jejichž hlavní organizátorkou je sestra farářka Milová. Všichni účastníci pak rádi vzpomínají, těší se na své kamarády. Toto období prázdnin je pak inspirující po celý rok. Je pro nás dospělé obohacující vidět, jak v dětech víra sílí a doslova zapouští kořínky do jejich duší, v souladu s názvem učebnice.

Ivana Richterová, náboženská obec CČSH v Ostravě – Staré Bělé

Celocírkevní setkání mládeže v Hradci Králové

Ve dnech 17. 9 - 19. 9. 2021 proběhlo celocírkevní setkání mládeže v Hradci Králové, jehož se zúčastnili i naši mládežníci z olomoucké diecéze.

Vydali jsme se do Hradce Králové se staršími dětmi (nad 12 let) z letního křesťanského tábora ze Sobotína, nakonec nás jelo celkem 17, což bylo asi překvapení pro pořadatele, protože z olomoucké diecéze jezdí vždy jen jednotlivci – také jsme potkali v Hradci ještě dvě mladé sestry z olomouckého sboru, které zpívají v chválicí skupině na většině celocírkevních setkání. Vloni se tato akce nekonala kvůli covidu, tak jsme se těšili na program i na společenství s ostatními mládežníky z našich náboženských obcí z celé církve, a myslím, že nikdo nebyl zklamaný.

Název byl: „Vzhůru, kdo žízníte, pojd'te k vodám. (Izajáš 55,1a)“ a setkání se konalo v Hradeckém sboru, jehož prostor je vytvořen jako jedna velká loď, a tímto nás i uvítal bratr biskup Pavel Pechanec a sestra farářka Františka Pospíšilová. Celé setkání probíhalo v duchu zpěvu křesťanských písní, modliteb, divadla k výročí založení církve, přednášek, her i společných procházek.

V programu jsme měli zajímavý workshop s názvem „sedm osvěžujících drinků“, kde jsme přemýšleli nad sedmi svátostmi v naší církvi – s tím byla spojena odpolední procházka kolem řeky Labe, kde jsme nad jednotlivými svátostmi ve dvojicích diskutovali a takto jsme se i seznamovali s ostatními. Zajímavá byla také debata s bratrem patriarchou Tomášem Buttou, která probíhala vtipně a neformálně, nebo i večerní koncert kapely Goji. Setkání mládeže bylo ukončeno nedělní bohoslužbou, opět v zamyšlení nad „vodou života“, kterou je Kristus.

Alena Milová

Diecézní dětský tábor Archa v Sobotíně

Pátým rokem si pronajímáme katolickou faru v Sobotíně na dětské tábory olomoucké diecéze. Oblíbili jsme si toto místo a je to pro nás už známé prostředí, takže v termínu 1. 8. – 7. 8. 2021 jsme opět přijeli, 32 dětí a 9 dospělých, do tohoto jesenického zákoutí malé vesnice Sobotín.

Tábor jsme nazvali: „Přežít v lese, přežít spolu, přežít život“ a opravdu některé momenty byly o přežití, ať soutěže, výlet i počasí. Ale vše jsme nakonec s radostí a duchovním doprovázením sestry farářky Lucky Haltofové „přežili“ a prožili. A odváželi jsme si spoustu neopakovatelných zážitků.

Moc děkuji všem vedoucím, Vaškovi, Danielovi, Mirce a Alči, kuchařkám Ivči a Páji, zdravotnici Aleně, farářce Lucce a všem dětem, že byli ochotni si užít společně přátelské a příjemné dny na začátku srpna. Děkuji všem náboženským obcím, které nás podpořily modlitbou i financemi.

Děkuji olomoucké diecézní radě i olomouckému biskupovi za podporu.

Alena Milová, vedoucí tábora a farářka z Přerova

Ze setkání bude setkávání...

Opravdu příjemné bylo setkání některých bývalých a současných členů diecézní rady olomoucké diecéze, které inicioval bratr biskup. Za slunečného dne v sobotu 25. září ve Velkém Újezdě v penzionu Myslivna dostala prostor radost, že na sebe stále myslíme, že si nejsme lhostejní a leží nám na srdci naše církve, naše diecéze, a především lidé v ní – i ti, kteří už svou práci a svůj čas odvedli a teď sledují, jak si vedou jejich nástupci. Po biblickém zamyšlení a úvodním pozdravu se vzpomínalo, odpovídalo na dotazy, rozprávělo a úsměvy střídala konzumace chutného občerstvení – dokonce nechyběl ani „husitský“ dort. Ze setkání se tak snad stane každoroční setkávání, třeba i s těmi, kteří letos nemohli být přítomni – jako výraz díky za odvedenou práci a také jako symbol toho, že všichni stále jdeme spolu...

Gabriela Bjolková

A setkání podruhé... tentokrát pro předsedy rad starších

V sobotu 16. 10. se v Husově sboru v Ostravě – Svinově uskutečnilo setkání předsedů rad starších olomoucké diecéze. V úvodu proběhla bohoslužba, kterou sloužili bratr biskup Tomáš Chytil a bratr farář David Přichystal.

Bratr Přichystal si poté připravil pro všechny přítomné aktuální informace pro práci náboženských obcí a důležité pasáže z řádů ČČSH. Následovala diskuze a prostor pro dotazy. Setkání, které bylo vnímáno jako velmi přínosné, bylo zakončeno neformálním posezením.

Bratři a sestry tak měli možnost se lépe poznat a sdílet zkušenosti ze svých náboženských obcí.

Lucie Gudrun Peterová

Jeden muž přišel za knězem s otázkou: „Otče, přečetl jsem celou Bibli, porozuměl jsem trojičnímu tajemství, dogmatu o neposkvrněném početí, pochopil jsem všechno o působení svátostí a církvi jakožto mystickém těle Kristově. Ale jedna věc mi stále uniká... „A co je to, synu?“ „Stále nevím, co se stalo s Josefovou dílnou...“

KUK aneb Kam za uměním a kulturou

I přes nepříznivé podmínky, které zapříčinila epidemiologická situace, se podařilo uskutečnit mnoho zajímavých akcí. V prostorách Husových sborů to byly koncerty konané v rámci Svatováclavského hudebního festivalu. V Husově sboru na Slezské Ostravě zazněly v sobotu 4. 9. tóny klavíru v podání Klavírního kvarteta Josefa Suka a 5. 9. rozeznaly klavír prsty Federica Colliho při klavírním recitálu. Italské baroko pro kontraalt si návštěvníci mohli vychutnat 27. 9. v Husově sboru ve Staré Bělé.

Již po desáté uspořádala Náboženská obec Církve československé husitské v Olomouci tradiční Svatováclavskou pouť v Černovíru.

Připravované akce:

- ◆ *Koncerty „hudební výlety“ v rámci Svatováclavského hudebního festivalu pod názvem BACH, HÄNDEL, ZELENKA: DUŠE BAROKA, na kterých zazní skladby opravdových mistrů barokní hudby v podání výjimečných moravskoslezských interpretů, se uskuteční 3. 12. v 18 hodin v Dolním Benešově v kostele sv. Martina a 4. 12. v 18 hodin ve Staré Bělé v kostele sv. Jana Nepomuckého. V rámci tohoto festivalu proběhne 14. 12. v 19 hodin v Evangelickém Kristově kostele v Ostravě koncert VUS ONDRÁŠ CESTA SVĚTLA, hudební cyklus vyprávějící příběh narození Ježíše Krista a lidových Vánoc.*
- ◆ *Rybova Česká mše vánoční a Honeggerova Vánoční kantáta – to je pro změnu program koncertu, který se koná 22. 12. v 19 hodin v Domě kultury města Ostravy a který povede dirigent Chuhei Iwasaki. Sváteční atmosféru umocní také Koncertní sbor Permoník.*
- ◆ *Vánoce doma s hudbou našich autorů, to je název mimořádného koncertu, který se koná 16. 12. v 19 hodin v olomoucké Redutě. Pod taktovkou dirigenta Petera Valentoviče vystoupí pěvecké sbory a vybraní sólisté z řad Moravské filharmonie Olomouc. Zazní skladby Jiřího Ignáce Linky, Františka Xavera Brixie či Josefa Schreiera.*
- ◆ *V Husově sboru v Olomouci 17. 12. v 19 hodin proběhne adventní benefiční koncert pro Dětské centrum Chocerady, na kterém vystoupí Richard Pachman.*
- ◆ *V pondělí 13. 12. 2021 v 17 hodin se uskuteční na farní zahradě u Husova sboru v Ostravě – Svinově Živý betlém. Poetické pásmo mluveného slova a hudebních vstupů potěší malé i velké. Vánoční písně a koledy hraje kapela Ode zdi ke zdi. V kostele budou umístěny betlémky výtvarnice Dagmar Štěpánové.*
- ◆ *Advent s orchestrem Brač dne 3. 12. v 18 hodin v modlitebně CČSH ve Studénce.*
- ◆ *Létající rabín – tradiční židovská hudba zazní 27. 11. v 18 hodin v Husově sboru ve Staré Bělé a tamtéž můžete navštívit koncert ZUŠ a hostů 12. 12. v 16 hodin.*
- ◆ *Koncert Waldorfské základní školy Ostrava se koná v Michálkovicích 21. 12. Od 13 hodin.*
- ◆ *V Husově sboru v Rychvaldu můžete navštívit 5. 12. koncert ZUŠ Rychvald v 16:30 hodin, 12. 12. autorský folkový koncert – Duo Robin a Sylvie – v 16:30 hodin a 19. 12. v 16:30 hodin zazní Biblické písně v podání Ludmily Zálesné.*
- ◆ *V Husově sboru v Litovli se dne 11. 12. 2021 v 17:00 h. uskuteční již tradiční adventní koncert folklorního souboru Hanácká Můzêka.*
- ◆ *Náboženská obec v Chudobíně pořádá adventní koncert pěveckého sboru Gymnázia Kroměříž „ZeSrandy“. Koncert se uskuteční v Chrámu Cyrila a Metoděje (tak se ten náš kostel skutečně jmenuje 😊) dne 12. 12. 2021 v 16:00 h.*
- ◆ *Náboženská obec v Šumperku pořádá adventní koncert dne 16. 12. 2021 v 16:00h.*

Poznámka:

Uvedené akce jsou plánované s velkým předstihem. Vzhledem k aktuální epidemiologické situaci se může konání akcí měnit. Je proto potřeba se informovat u pořadatelů, zda a v jaké podobě akce proběhnou.

Lucie Gudrun Peterová

Přehled vánočních bohoslužeb v naší diecézi

Náboženská obec příp. bohosl. středisko	24.12. pátek	25.12. sobota	26.12. neděle	31.12. pátek	1.1. sobota
Bílá Lhota - bohosl. středisko (Loštice)		13:30			
Bruntál		10:30			
Dlouhá Loučka - bohosl. středisko (Troubelice)			10:00		
Doubrava		8:00			8:00
Dubicko	10:30	10:30			
Frýdek Místek		9:30			
Horka nad Moravou		8:15			
Hostice		8:30			
Hranice		9:00		16:00	
Chudobín	23:00	10:30			
Kojetín	22:00		10:00		
Kopřivnice	8:30				
Krnov		9:00			
Kunčice pod Ondřejníkem		8:30			
Lipník nad Bečvou		17:00			
Litovel	22:00	9:00	9:00	17:00	
Loštice	21:00	8:30	8:30	17:00	
Náklo - bohosl. středisko (Horka nad Moravou)		14:00			
Olomouc	22:00	10:00	10:00		
Olomouc - Černovír - bohosl. středisko				15:00	
Olomouc - Hodolany		9:00	9:00		
Olšany - bohosl. středisko (Ol. Hodolany)			11:00		
Opava	22:00	8:30	8:30		8:30
Ostrava Heřmanice			10:00		
Ostrava Hrabůvka	21:00	8:30			
Ostrava Mariánské Hory			9:00		
Ostrava Michálkovice			10:00		
Ostrava Moravská a Slezská		9:30	9:30		
Ostrava Polanka	20:15	8:45	8:45		
Ostrava Radvanice	22:00		8:00		
Ostrava Stará Bělá	16:00		10:00	16:00	
Ostrava Svinov	22:00	10:15	10:15		16:00
Ostrava Zábřeh		10:30	10:30		
Petřvald u NJ.			10:00		
Přerov	15:00		10:30	15:00	
Rožnov pod Radhoštěm		10:00			
Rychvald	21:00	8:30		16:00	15:00
Rýmařov		10:45			
Skalka - bohosl. středisko (Kojetín)			8:15		
Studénka	20:00				
Šternberk (v prostorách kláštera)		9:00			
Šumperk		10:30	10:30		
Troubelice		8:00			
Újezd - bohosl. středisko (Troubelice)			8:00		
Uničov - bohosl. středisko (Troubelice)		10:00			
Velká Bystřice	22:00		9:00		
Velký Týnec	20:30		7:30		
Vratimov	20:00				
Zábřeh	9:00	9:00			

Křesťanský tábor ARCHA 2021

Potravinová sbírka v Litovli
a slavnostní dort připravený pro setkání bývalých členů Diecézní rady

